

Serrano Bou, en Quim Serrano Bou (Blanes, 1952), emet bondat i generositat per tots els seus porus, i també «artisticitat», que sovint ve a ser una barreja, en el seu cas, de pensament artístic, de voluntat d'expressar quelcom interior, i de treball meticulós, diari, que s'imposa des que, de ben petit, als 14 anys acabats de fer, va entrar a treballar al laboratori químic de l'empresa SAFA. La seva obra ha sofert viratges bruscos sempre allunyats de la rauxa i de la improvisació, guiats per profundes reflexions des de la soledat i amb l'ànim de fer evident que el seu treball es basa en l'honestedat més pregonada. El món global és i serà el seu lloc d'exposició sense oblidar mai Blanes com a punt de partida.

Serrano Bou de Blanes al món

SEBASTIÀ GODAY > TEXT I FOTOS

A la SAFA, on va treballar 17 anys, van mostrar-li com calia treballar i el respecte per tota mena de gent, fossin els enginyers, fos el personal de la neteja. Tot això, barrejat amb una inquietud pel dibuix, per la pintura, que només va esclatar quan Domènec Fita, juntament amb altres alumnes com, per damunt de tot, Roser Oliveras Oliver, van obrir-li els ulls a l'art de segle xx, a l'art que no necessita fronteres ni frontisses, l'art que prové del pensament i de la mirada profunda a l'exterior i a l'interior de l'artista. Aquest aprofundiment va endurir-se a la Facultat de Belles Arts de Barcelona —el primer any, d'oient—, on va sentir-se maltractat —«com un gos», em diu—, després matriculat i, al final, des de Nova York, on va residir i crear durant vuit anys. Però Serrano Bou és de Blanes, i aquest punt de referència vital, mal-

grat els seus viatges, preval en la seva vida artística, com per exemple en l'escultura que, juntament amb Antonio Selvaggi, van construir l'any 2000 a la rotonda d'entrada a Blanes en homenatge als focs artificials de Santa Anna, una grandiosa cúpula celestial d'acer *corten* i acer inoxidable, damunt un terra de grava blanca, que engloba 365 espurnes, de festa, de glamur ciutadà, per oferir la benvinguda als qui arriben a Blanes. És una peça gegant un xic extemporània però que ja és un punt de referència ciutadà: una porta a Blanes. També han estat brillants els anys que ha exercit com a director artístic de la malaguanyada Fundació Àngel Planelles, segurament l'artista surrealista més important, després del sabut Dalí, del surrealisme gironí del qual Serrano Bou va comissariar una exposició indispensable per al coneixement

...mirà veient
camins que van de cap a on no van...

Blai Bonet

Exposició a Dubai, a la torre 0-14, dels arquitectes Reiser i Umemoto: 28 teles de gran format.

d'aquest artista mig cadaquesenc i mig blanenc. Serrano Bou també va ser el responsable de tots els esdeveniments artístics que van néixer a la Fundació; un treball que la crisi es va endur sense cap mena de combat per part de l'alcaldia i de cert públic, cosa que Serrano Bou no vol entendre ni perdonar.

Per conèixer Serrano Bou en la seva totalitat creativa —i és una baula indispensable en la seva trajectòria— cal tenir present «Públic Projects», una incursió, juntament amb el seu amic l'artista Antonio Selvaggi, en l'art social, l'art que reivindica amb una bellesa sovint corprenedora i eficaç per mitjà de la imatge repetitiva, manta vega-da fotocòpies, i pels missatges escrits, molt concisos i punyents, assenyalant les irregularitats o mancances que tenallen la societat i debiliten la cohesió social. Són projectes que van treballar en espais en desús, molts dels quals són obradors i petites fàbriques oblidades, i també a Les Bernardes de Salt (sobre la violència infantil o sobre els correus transgènics) o al Museu d'Art de Girona (els presoners de Guantánamo). Precisament és des d'aquests moments creatius, a principi dels

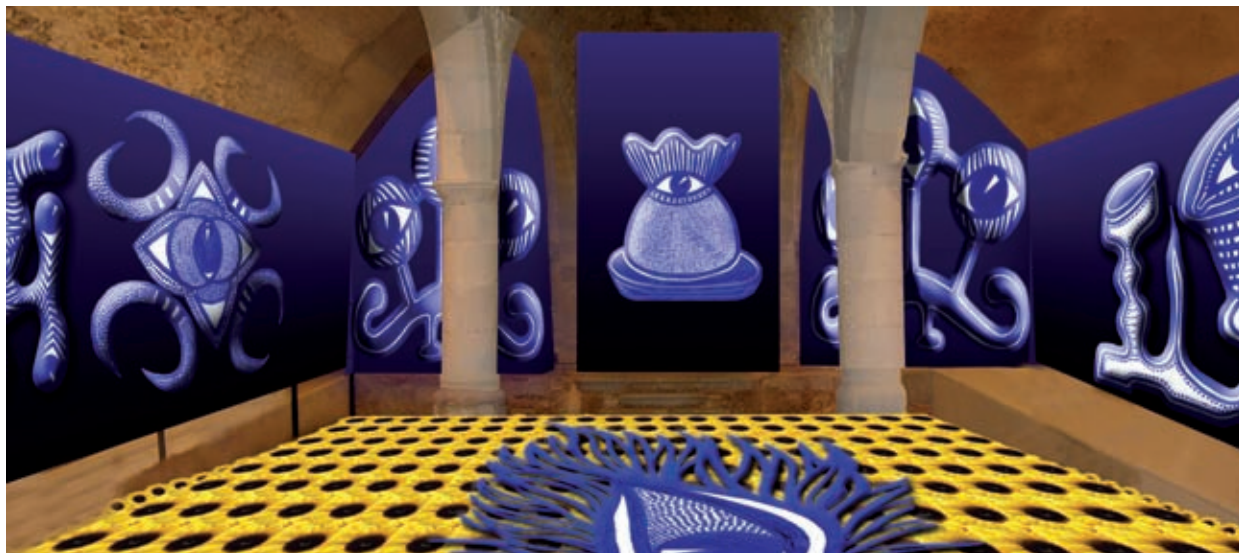
> «Públic Projects», una incursió en l'art social, l'art que reivindica amb una bellesa corprenedora

anys noranta, que Serrano Bou deixa d'interessar-se per l'art que surt de les galeries, segurament pel punt de decadència que plana sobre aquestes —el temps ha acabat per donar-li la raó—, i així pot concentrar-se en les accions i la feina en directe. «Públic Projects» esdevé amb els anys una referència artística estudiada a la facultat de Belles Arts, entre d'altres raons per ser d'un dels primers artistes que va fer servir Internet per als seus missatges: era a mitjan anys noranta.

Serrano Bou ha estat sovint un aglutinador de voluntats, un artista que ha fet camí sabent que no sempre

cal entotsolar-se a l'estudi i viure en un núvol més o menys estètic. Serrano Bou ha estat un pencaire, i l'obra dels darrers anys ho demostra: sovint de grans dimensions que complementen espais prèviament triats, com el de l'antiga capella de Santa Llúcia, a Girona, un projecte per ara encara no realitzat, virtual, on els ulls de santa Llúcia, patrona dels invidents, agafen el protagonisme i envolten —espectaculars, plens de mirada— les parets i el terra del recinte per retornar la vista amb la vista, sempre amb colors gairebé únics: jocs monocroms en blau, jocs monocroms en blanc, amb plenitud de sensacions visuals i, com no podia ser d'una altra manera, d'espiritualitat, tot complementat amb els efectes de les tres dimensions provocats per la interacció de la llum negra, la llum de Wood ultraviolada, i el color blanc del fons de les teles.

Em parla poc de la gran exposició feta a la Casa Saladrigues de Blanes el 2008, on va desplegar amb tota la fortalesa els quadres on predominava el color taronja, color que per altra banda era un vestigi de la seva estada a Manhattan i que denotava el color urbà,

Capella de Santa Llúcia. Girona. Instal·lació virtual, 2004.

Mártires de la Noche, 2009,
acrílic sobre tela, 150 x 180. Mèxic.

Focs artificials, 2000,
Blanes, acer.

> *Serrano Bou els treballava agenollat, sense ajut, en un exercici de treball físic barrejat amb la meditació*

d'avís davant una obra, i que té implicacions en el món actual, el món de la fosforescència i la brillantor descomunal dels joiells obtusos de la societat actual. Damunt d'aquests colors cridaners, hi ha els ulls i les espirals del coneixement, probablement amb petges de religiositat asiàtica, les formes botàniques construïdes per una infinitat de petites puntuacions orgàniques, gairebé com un teixit cel·lular cohesionat, talment com un epiteli. Tot, per acompanyar els poemes de David Ramos. I és que Serrano Bou els treballava agenollat, sense ajut, en un exercici de treball físic barrejat amb la meditació i la meticulositat proverbial en el seu treball.

Entre els gran projectes duts a terme darrerament cal esmentar-ne un parell. En primer lloc, a l'italià llac de Garda, a Torri del Benaco, on, en una

capella romànica dedicada a sant Joan Baptista, sota la mirada atenta de les pintures atribuïdes a uns deixebles del Giotto, Serrano Bou els enfronta amb el seu treball fet expressament per al lloc; és la mirada del passat intentant atreure el present, i la del present dialogant sense cap mena de violència amb la modernitat de la seva mirada, tot ben rel·ligat per un mandala oficial

in situ com a símbol de recolliment i reconeixement còsmic, la nuesa de l'artista versus la immensitat de l'univers, de la creació. En aquest aspecte, Serrano admet la humilitat en la creació personal contraposada a la del segle XIV, i contraposada a la de l'ésser superior, en una voràgine on es recull al·legòricament el món: el que sabem, el que no sabem i el que sap o el que vol aprehendre l'artista.

Un segon projecte de grans dimensions l'ha portat a viatjar sovint a Dubai, on, l'any 2011, ha portat a terme una exposició a la torre 0-14, dels arquitectes Reiser i Umemoto: 28 teles de grandíssim format, moltes de 4 x 3 metres, s'exposaven en la inauguració d'aquest colós de la construcció àrab i imatge del poder dels petrodòlars. Una exposició al vestíbul del gratacels

Instal·lació contra els cultius transgènics.
Bernardes de Salt. 2000.

> *Serrano Bou,
l'home insistent
en el treball
quotidià, manté
obert, al carrer
Esperança
de Blanes,
el seu taller*

amb la visita de les més altes autoritats de Dubai però amb una feïnada física d'enorme intensitat al darrere.

Darrerament, Serrano Bou, l'amic dels seus amics, l'home insistent en el treball quotidià, manté obert, al carrer Esperança de Blanes, el seu taller; un espai de treball on es conjuga la feina cara al públic, la feina precisa i escrupolosa de l'artista que prepara nous reptes, la feina que sovint pren caires més usals i decoratius, més elegants i amables. La feina que l'artista reinventa en moments de crisi per alliberar tensions i preparar noves estratègies expositives en un moment de gran duresa, tot i que en una explosió d'alegria controlada em confessa que darrerament les coses no li van tan malament.

Ens hem trobat en un bar del passeig de Mar de Blanes, des d'on veiem la

llevantada que més tard es farà ferotge. L'escuma recobreix a ritme d'onades sa Palomera, i xerrem i parlem pausadament del ioga que mai no ha deixat de practicar, sovint mentre pinta; del luxe impenitent i aclaparador dels àrabs i europeus residents a Dubai; de les seves estades per Miami, Índia, Mèxic o Tailàndia; de la feina de relacions pú-

bliques que va fer a Nova York per a amics artistes coneguts; de la seva passió pels ancians de la família, que estima amb bogeria; dels ordinadors com a complement creatiu de la seva obra; de la intoxicació per pintura soferta a Nova York, que li va propiciar haver de cosir teles a les teles. M'explica, a tall d'anècdota humorística, que quan es va encendre la llum negra fluorescent a la inauguració a Dubai es va produir un efecte òptic damunt dels àrabs vestits amb delicadíssimes vestimentes de fil de pèl de camell blanc —*kandora*— de manera que semblava que només portessin calçotets. Evidentment, els fluorescents no van ser encesos més.

Mentre parlem, en Quim Serrano saluda tothom. En Serrano Bou, també.

Sebastià Goday Cuixart.